

Sygnatura akt II AKa 112/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Jarosław Mazurek

Sędziowie: SA Maciej Skórniak (spr.)

SA Janusz Godzwon

Protokolant: Agata Herman

przy udziale prokuratora Prokuratury (...) we W. Waldemara Kawalca

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2023 r.

sprawy **D. C.** oskarżonego o czyny z art. 280 § 2 kk, art. 291 § 1 kk, art. 263 § 2 kk

K. J. oskarżonego o czyn z:

art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 29 grudnia 2021 r. sygn. akt III K 117/20

zaskarżony wyrok wobec oskarżonych D. C. i K. J. utrzymuje w mocy;

**zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. A. 1200 zł,
w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za obronę udzieloną
oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;**

**zwalnia oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze,
wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE <i>co do oskarżonego D. C.</i>		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 112/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

CZĘŚĆ WSTĘPNA**Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 29 grudnia 2021 roku, w sprawie sygn. akt III K 117/20

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia**Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

***Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy***

Ustalenie faktów

<i>Fakty uznane za udowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	D. C.	oskarżony nie był karany sądownie	dane o karalności	574
2.1.1.2.	K. J.	<p>Oskarżony był wielokrotnie karany sądownie. Ostatnio wyrokiem:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 12.08.2022 r., w sprawie sygn. akt II K 354/22, za przestępstwo z art. 287 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności; - wyrokiem Sądu Rejonowego Jeleniej Górze z dnia 13 stycznia 2023 roku, w sprawie sygn. akt II K 06/22, za przestępstwa: 	dane o karalności	575-580

		z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne, na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności.		
2.1.1.3.	K. J.	<p>Oskarżony od 12.02.2022 roku przebywa w Zakładzie Karnym w B., gdzie odbywa kary orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze (II K 541/19 i II K 406/23. Koniec kary został obliczony na dzień 16.10.2024 r.</p> <p>Oskarżony w związku z rozpoznaniem u niego uzależnienia przebył terapię w programie standardowym.</p> <p>Zachowanie oskarżonego oceniane jest jako właściwe. W grupie osadzonych utrzymuje zgodne relacje. Wobec funkcjonariuszy ZK zachowuje regulaminową postawę. Był nagradzany za właściwą postawę oraz wzorowe wywiązywanie się z obowiązków w zatrudnieniu. Raz karany dyscyplinarnie w 2022 roku za</p>	opinia Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego w B. z dnia 19.07.2023	582-585

		aroganicznie zachowanie.		
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1	dane o karalności	dowód ma charakter dokumentu urzędowego
2.1.1.2	dane o karalności	dowód ma charakter dokumentu urzędowego
2.1.1.3	opinia Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego w B. z dnia 19.07.2023 r.	Opinia została sporządzona przez uprawniony podmiot. Zawiera zasadnicze informacje odnośnie aktualnej sytuacji oskarżonego i jego zachowania w warunkach pozbawienia wolności. Zachowanie osadzonego zostało ocenionej jako bardzo dobre.

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	
--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Apelację w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt I i II części dyspozytywnej wywiódł obrońca oskarżonego D. C. adw. D. K. (1) na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucając:</p> <p>w zakresie skazania za czyn wymieniony w punkcie I sentencji wyroku - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na stwierdzeniu, że oskarżony D. C. swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynu z art. 280 § 1 k.k. przez to, że w dniu 15 czerwca 2020 r. w godzinach wieczornych w J. na ul. (...) w pobliżu stacji paliw (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. J. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru marki B. o wartości ok. 800 zł stanowiącego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

własność pokrzywdzonego D. K. (2) w ten sposób, że gdy D. C. wyrwał pokrzywdzonemu rower, K. J. zagroził pokrzywdzonemu użyciem przemocy – uderzeniem ręką, co spowodowało, że pokrzywdzony wypuścił z rąk rower, a D. C. oddalił się z nim, a następnie K. J. w celu utrzymania się przez D. C. w posiadaniu skradzionego roweru, zagroził pokrzywdzonemu natychmiastowym użyciem przemocy, deomonstrując mu nóż, machając nim przed pokrzywdzonym, jednocześnie zagrażając mu drogę i w ten sposób zmuszając go do odstąpienia od pościgu za D. C. w celu odzyskania roweru, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego winna prowadzić do wniosku, że zachowanie oskarżonego D. C. było jedynie ukierunkowane na odebranie od pokrzywdzonego wcześniej pożyczonego mu roweru i na żądanie od niego zapłaty kwoty 400 zł za udział pokrzywdzonego w kursie zawodowym i istnienia z tego tytułu długu pokrzywdzonego wobec D. C., zaś zachowanie oskarżonego K. J. było pozbawione znamion groźby użycia przemocy polegającej na uderzeniu ręką pokrzywdzonego, a ponadto K. J. nie

	<p>demonstrował noża i nie groził pokrzywdzonemu jego użyciem w celu zabrania pokrzywdzonemu rowerowi i uniemożliwienia D. C. oddalenia się z rowerem z miejsca zdarzenia.</p> <p>w zakresie skazania za czyn wymieniony w punkcie II sentencji wyroku – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na stwierdzeniu, że oskarżony D. C. dopuścił się zarzucanego mu czynu kwalifikowanego z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., podczas gdy nabycie przez niego rowerów, wędek i pokrowców na wędkę natąpiło w okolicznościach wyłączających jego świadomość co do przestępnego źródła pochodzenia tych przedmiotów.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego D. C. nie zasługują na uwzględnienie.</p> <p>Ad. 1</p> <p>Nie tyle sama treść postawionego przez skarżącego zarzutu, ale dopiero jego uzasadnienie</p>		

pozwala na przyjęcie, że obrońca dopatrując się błędu w ustaleniach faktycznych jako następstwa naruszenia przepisów postępowania, w szczególności zaś błędnej oceny dowodów, jakiej w przekonaniu obrońców, dopuścił się Sąd Okręgowy, choć taki formalnie zarzut nie został postawiony.

Sąd Okręgowy dokonuje ustaleń faktycznych na podstawie zeznań samego pokrzywdzonego D. K. (2), te zeznania traktując jako wiarygodne i wartościowe w stopniu wystarczającym dla dokonania pewnych ustaleń faktycznych. Sąd nie traktuje też tych zeznań bezkrytycznie. Analizuje postawę pokrzywdzonego w procesie, uwzględniono jego priorytety (chęć odzyskania roweru) oraz obawę przed ewentualną zemstą ze strony oskarżonych. Sąd stwierdza, że "Uzyskał od pokrzywdzonego informacje o powodach niewskazania podczas zeznań składanych w postępowaniu przygotowawczym danych jednego ze sprawców, którego pokrzywdzony znał, mianowicie D. C.. Przedstawiona przez świadka argumentacja jest przekonywująca i logiczna. Pokrzywdzony z uwagi na okoliczności czynu miał prawo obawiać się oskarżonych i stąd nie

wskazać na jednego z nich jako sprawcę, zwłaszcza że, jak podał, nawiązali oni kontakt z jego byłą partnerką i jego dzieckiem chcąc wyrzucić na pokrzywdzonym presję, by ten zmienił zeznania" - pkt 2.1.4, str. 15 uzasadnienia). Kwestię tę należy przy tym traktować jako małoistotną, skoro obaj oskarżeni, w tym D. C. potwierdzali swój udział w zajściu i zabór roweru pokrzywdzonego.

Także w zakresie w jakim należało dokonać oceny relacjonowanego przez pokrzywdzonego D. K. (2) przebiegu zajścia i sposobu zachowania się oskarżonych, ustalenia Sądu Okręgowego nie rażą dowolnością.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że oskarżony D. C. nie wskazuje jednoznacznie na powód zaboru roweru. Jedna wersja wskazuje, że pokrzywdzony miał wobec niego dług (400 zł), którego nie zwrócił. To też miałyby wynikać ze spontanicznej wypowiedzi oskarżonego, skierowanej do swojego towarzysza - oskarżonego K. J.. Miał on wówczas, wskazując na pokrzywdzonego, stwierdzać wulgarnie, że właśnie przez takich nie ma pieniędzy. Świadek D. K. (2) zaprzeczył, aby miał zapłacić jakkolwiek prowizję D. C. w związku z udziałem

w kursie. Zeznania te są kategori­czne, a przy tym logiczne, jeśli się uwzględni fakt, że pokrzywdzony nie ukończył kursu, nie uzyskał w związku z tym żadnych pieniędzy z Urzędu Pracy. Tymczasem owe 400 zł miało być przekazywane z uwagi na to, że kursant otrzymał pieniądze z urzędu za ukończenie kursu i już po jego zakończeniu. Natomiast o zasadach rozliczeń z kursantami zeznał świadek P. B.. Te zeznania także zaprzeczają podawanemu przez oskarżonego systemowi podziału kwot uzyskanych za udział w kursie. Tak więc twierdzenia oskarżonego D. C. o długu D. K. (2) wobec niego, należało oceniać jako nieprzekonujące.

Oskarżony D. C. podawał także, że rower jaki zabrał pokrzywdzonemu miał należeć do niego, bo ten miał go kupić wcześniej, ale nie zapłacić. Znow tej wersji stanowczo zaprzeczył pokrzywdzony. Z kolei oskarżony wbrew deklaracjom nie był zdolny wykazać dokumentami lub w jakikolwiek inny sposób swoich praw do tej rzeczy. Wyłącznie to, że oskarżony potrafił go opisać w okolicznościach, kiedy dokonał jego zaboru, jest oczywiście niewystarczające.

Z kolei z wyjaśnień oskarżonego K. J. wynika, że współoskarżony domagał się od pokrzywdzonego pieniędzy w związku z kursem, a skoro nie chce ich oddać, to ma oddać mu rower. Podczas kolejnych wyjaśnień wskazał natomiast, że oskarżony D. C. już po zabraniu roweru pokrzywdzonemu powiedział mu, że zastanawia się nad tym, by oddać go pokrzywdzonemu, żeby nie było z tego problemów.

– k. 109. Taka postawa oskarżonego nie może być inaczej interpretowana, jak tylko, że oskarżony D. C. widział, że zabiera D. K. (2) rower będący własnością pokrzywdzonego.

W kontekście wskazanych rozbieżności w wyjaśnieniach obu oskarżonych, ich zmienności, których nie da się logicznie wytłumaczyć, Sąd Okręgowy trafnie wyjaśnienia te dyskwalifikuje pod względem wiarygodności. Ma przy tym podstawy, aby przeciwstawiać im zeznania pokrzywdzonego, które można oceniać jako spójne i konsekwentne.

Zasadniczą kwestią podnoszoną przez skarżącego w jego apelacji jest wskazanie na błąd w ustaleniach Sądu meriti, co do

ustalenia o zastosowaniu groźby użycia przemocy jako sposobu dokonania zaboru roweru przez D. C.. Nie ulega wątpliwości, a co potwierdza też oskarżony, że po tym jak wyartykułował pretensje wobec pokrzywdzonego, próbował wyszarpnąć mu rower. Bez skutku. Pokrzywdzony rower przytrzymał, bronił go przed zaborem. Strony znalazły się w impasie, bo żadna nie miała przewagi. Do tego włącza się, dotychczas bierny, K. J.. Włącza się po stronie napastnika i podnosi rękę do góry w sposób, który pokrzywdzony odpira jako działanie nakierowane na zadanie mu ciosu. Nie mamy pewności, czy ten ruch stanowił bezpośredni atak, ale nie ulega wątpliwości, także oceniając wrażenie pokrzywdzonego, że należało to zachowanie oceniać, jako groźbę ataku przez oskarżonego K. J.. Gdyby istotnie miał on tylko pomóc zabrać rower, wówczas zachowywałby się podobnie jak D. C.. Może wtedy siła dwóch mężczyzn wystarczyłaby, aby rower wyszarpnąć. Oskarżony K. J. kieruje swoją agresję, nie wobec rzeczy, ale wobec osoby pokrzywdzonego. Zresztą, jak trafnie analizuje sytuację Sąd Okręgowy, K. J., także już po dokonaniu zaboru roweru, pozostaje bardzo agresywny, skoro

grozi pokrzywdzonemu
użyciem noża.

Nie można zgodzić się z tezami zarzutu, że brak było podstaw do ustalenia porozumienia między oskarżonymi przy dokonaniu zaboru. O ile rzeczywiście, nie można przypisać D. C. świadomości zachowania się K. J. już po tym jak sam oddalił się z łupem, to jednak, pomimo braku werbalnego porozumienia, obaj oskarżeni niewątpliwie ze sobą współdziałali. K. J. włączył się do zajścia widząc potrzebę pomocy w dokonaniu zaboru. Ale to jego presja, stricte, przez niego artykułowana wobec pokrzywdzonego groźba uderzenia, skutkowałą zaprzestaniem oporu i faktycznie umożliwiła dokonania zaboru roweru. Oskarżony D. C. nie może się tłumaczyć samowolą (ekscesem ze strony K. J.), skoro właśnie jego działania umożliwiły mu kradzież. Przebieg akcji przestępczej jest całkowicie czytelny. To właśnie groźba ze strony K. J., zaaprobowana przez oskarżonego, złamała dotychczasowy opór pokrzywdzonego i umożliwiła mu zabór, a później także ucieczkę z rowerem.

Podsumowując,
rozumowanie Sądu
Okręgowego w tym
zakresie jest poprawne,

nie jest obarczone błędem logicznym. Sekwencja zdarzeń oraz całość omawianego zachowania oskarżonego D. C. pozwalają na dokonania ustaleń co do jego sprawstwa w zakresie przypisanego sprawstwa rozboju z art. 280 § 1 k.k. oraz jego umyślnego zawinienia.

Ad.2

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie zasługuje na uwzględnienie również postawiony tu zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd Okręgowy przede wszystkim wskazuje fakt, że przedmioty, które zostały ujawnione u oskarżonego pochodziły z czynów zabronionych. O świadomości oskarżonego co do takiego pochodzenia Sąd wnosi z faktu, że rzeczy te zostały ujawnione w krótkim czasie od ich zaboru oraz tego, że rzeczy tych było kilka, pochodzących z różnych przestępstw. W ocenie Sądu meriti wyklucza to jakąkolwiek przypadkowość, a wręcz świadczy o tym, że oskarżony trudnił się tego rodzaju procederem. To dowodzi zamiaru bezpośredniego oskarżonego. Sąd przyjmuje, że "oskarżony, jak wyjaśnił, interesował się tematyką rowerową, znał się na tym, zatem z pewnością znał

choćby w przybliżeniu wartość poszczególnych rowerów". To niewątpliwie ważne argumenty, które czynią przekonującymi argumenty Sądu ad quo.

W tym miejscu trzeba jednak odwołać się do dwóch jeszcze argumentów. Oskarżony nie wskazał żadnej osoby, od której nabył te przedmioty, ani nie przedstawił żadnych dokumentów na okoliczność ich zakupu. Tego należałoby oczekiwać, zwłaszcza od osoby, która ma świadomość, że rowery używane oferowane do sprzedaży często właśnie pochodzą z kradzieży. Praktyką przy obrocie rzeczami używanymi, zwłaszcza tymi o większej wartości, jest sporządzanie umów na piśmie, gdzie wskazany pozostaje sprzedawca, oraz znajduje się jego zapewnienie co do legalnego pochodzenia rzeczy. W końcu, skarżący formułując swój zarzut pomija fakt, że oskarżony przyznał się do popełnienia takich czynów. Takie oświadczenie złożył D. C. w toku rozprawy w dniu 23 marca 2021 roku (k. 408v). Nie może przy tym ulegać wątpliwości, że oskarżony miał świadomość umyślności zarzucanych mu przestępstw i właśnie to potwierdzał przed Sądem.

W konsekwencji dokonane przez Sąd meriti ustalenia należy traktować jako poprawne, nie będące obarczone błędem.			
Wniosek			
Skarżący wniosł o : zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie D. C. od popełnienia zarzuconych mu czynów opisanych w punkcie I i II sentencji wyroku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Niezasadność zarzutów apelacji musiała skutkować brakiem podstaw, aby podzielić wnioski tego środka zaskarżenia.			

<i>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</i>	<i>PODLEGAJĄCE</i>
4.1.	Nie stwierdzono występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k., art. 455 k.p.k.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<i>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</i>	
<i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Co do winy i kary (pkt I wyroku).	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy:	
<p>Wyrok utrzymano w mocy wobec niestwierdzenia w toku kontroli odwoławczej:</p> <ul style="list-style-type: none"> - istnienia bezwzględnych powodów odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k., - tego, że utrzymanie w mocy wyroku skutkowałoby rażąco niesprawiedliwością orzeczenia (art. 440 k.p.k.), - wadliwości kwalifikacji prawnej (art. 455 k.p.k.), - a także stwierdzenia z powodów opisanych w sekcji 3. nietrafności podniesionych zarzutów apelacji obrońcy (art. 438 pkt 3 k.p.k.). 	
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	<p>Obrońca z urzędu oskarżonego K. J. adw. B. A. uczestniczyła w rozprawie odwoławczej, złożyła oświadczenie o tym, że koszty obrony z urzędu w tym postępowaniu nie zostały uiszczone, dlatego na podstawie art. 29 ust. 1 prawa o adwokaturze § 11 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz.1800 z póź. zm.) zasądzono na jej rzecz 1200 zł kosztów pomocy obrony oskarżonego w postępowaniu odwoławczym, w tym należny podatek od towarów i usług.</p>

III.	Zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. koszty postępowania odwoławczego związane z nieuwzględnioną apelacją oskarżyciela posiłkowego lub oskarżonego, ponosi na ogólnych zasadach ten kto wniósł ten środek odwoławczy. Zgodnie z tą regułą koszty te obciążałyby oskarżonych. Sąd jednak, zdecydował - na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. - zwolnić oskarżonych od obowiązku uiszczenia tych kosztów. W wypadku oskarżonych, mając na uwadze fakt, że ci nie posiadają dochodów i majątku, wymierzono im kary grzywny, a przede wszystkim z uwagi na fakt, że orzeczono wobec nich kary pozbawienia wolności, co musiało skutkować przyjęciem, że nie będą oni w stanie ponieść kosztów sądowych także za postępowanie odwoławcze (art. 624 § 1 k.p.k.).
------	--

PODPIS
SSA Maciej Skórniak SSA Jarosław Mazurek SSA Janusz Godzwon

Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego D. C. adw. D. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	O sprawstwie i winie		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana